

Tajemné dopisy

„Zase šedivé ráno. Podívej se na ty mraky a jak se zvedá vítr.“ říká bratranec Tomáš.

„Hm, kdyby se aspoň mohlo koupat v rybníku. Letos je fakt léto na nic,“ povídám rozespale a jdu se podívat z okna.

„Ty...ty...no...co...co to?“ ukazují nevěřičně ven.

„Safra, to je jako zemětřesení,“ děsí se Tomáš.

Rychle přistoupíme co nejbliže k oknu. Výhled je zdrcující. Z ničeho nic se začala hroutit přední střecha staré dřevěné stodoly. Ztrouchnivělá prkna jí sráží k zemi. Rána jak z děla. Ve vzduchu zůstává oblak prachu.

„Co to bylo za rámus?“ vběhne do dveří děda.

„No, podívej se sám,“ říkám.

„O, to ne. Spadla nám stodola. Já vám pořád říkal, zavírejte ty dveře na petlici! Vnikl do ní vítr a takhle to dopadlo. Štěstí, že to nikoho nezabilo. A safra, vždyť tam má babička ty nádherné slunečnice. Určitě je po nich,“ děsí se děda.

„Spadla jen polovina, to se opraví,“ říká Tomáš.

„Dědo, můžeme se tam jít podívat?“ prosím.

„Dobře, ale opatrně.“

„Vezmeme si cyklistický helmy na ochranu. Jiný nemáme,“ povídá Tomáš.

„A pořádný boty, můžou tam být ostré hřebíky,“ radí děda.

Vzrušeně našlapujeme po sutinách stodoly.

„Hele, lidi si budou myslet, že hledáme svá kola,“ vtipkuje Tomáš.

„Hledám poklad!“

„Tady? To těžko,“ odrazuje mě Tomáš.

„Těch slunečnic je vážně škoda. Byly vidět až od silnice. Největší a nejzářivější z celé vesnice. Chudák babička,“ povzdechnu si.

„Dvě jsou zachráněny, spíš jedna.... Ta menší je už nalomená,“ zkoumá škodu Tomáš.

„Babička hold bude muset zasadit nové.“

Až do odpoledne odstraňujeme prkna a polámané tašky. Nacházíme staré noviny prožrané od myší a páchnoucí hadry od nafty.

„Jdu domů. Jsem utahaný. Žádná truhlice zlata tu není,“ říká otráveně Tomáš a vztekle kopá botou do tašek, až málem po jedné uklouzne.

„Koukej, z toho rozbitého prkna něco čouhá.“

„Fuj, stará plechovka,“ odfrkne si Tomáš.

„Je na ní namalovaná slunečnice, že by si tam babička schovávala semínka?“

„Neotvírej to, co když tam bude nějaký páchnoucí hnus.“

„Nejde otevřít. Dojdi pro kleště, to víčko by se dalo vypáčit.“

„Jak chceš, ale pak jdu domů se najíst.“

Tomáš nese kleště a zvědavě mě pozoruje. Po krátkém zápolení plechovku otevírám.

„Dopisy? Ukaž,“ vrhne se na ně Tomáš.

„Já je našel. Nedám ti je. Přitisknu si je k tělu.“

„Tak je přečti.“

„Pomalů.“ opatrně beru obálku do rukou. Razítko je rozmazané. Prohlížím si ho zblízka.

„9.1. 1918 Praha. Adresát Pan Vojtěch Vrba Unětice,“ čtu nahlas.

„Kdo to je? Žádného Vojtěcha neznám. Sakra, tak už ten dopis otevři, to budou nějaký tajný šifry z

války.“

„Asi to bude můj prapraděda. Vzpomínám si jak děda vyprávěl o Vojtěchovi a Tereze. Vojtěch náš dům postavil takže i tu stodolu, ale proč si sem schovával dopisy?“

„Přečti je a zjistíme to.“

„Je to lezení do soukromí.“

„Lukáši, myslím, že tvému dávnému předkovi to vadit nebude.“

Beru do rukou list. Očima přelétnu úhledné písmo.

„Nejdražší Vojtěchu, možná je nebezpečné ti psát přímo domů, ale píši ti srdcem, ne rozumem...“ čtu polohlasně.

„Začíná to být zajímavé,“ kření se Tomáš.

Rychle otáčím list a pátrám po podpisu.

„Božena? Jeho žena se jmenovala Tereza. V roce 1918 se jim narodil syn, jelikož ten datum je vyrytý do té dřevěné kolíčky co máme na půdě,“ říkám rozčileně.

„Nezdržuj, dočteme to.“

„Ani náhodou.“

Vkládám dopisy zpátky do plechovky a strkám jí pod bundu.

„Co šlíš?“

„Nebudu to číst. Je to příliš důvěrné.“

„S tebou fakt není žádná zábava.“

„Běda, jestli o té plechovce něco řekneš,“ varuji ho.

„No dobrá, přísahám,“ říká Tomáš neochotně.

Večer nám děda zatopil v krbu a ohřál na vařiči smaženici. Babička přijede od tety až ráno vlakem. Tak si můžeme dát do trumpet. Babičce totiž houby smrdí. Já se nenápadně vyptávám na Vojtěcha a Terezu. Děda věděl jen to, že bojoval jako mladík v první světové válce a Tereza na něj oddaně čekala. Byl hrdina a čestný muž. Nasazoval několikrát svůj život, aby mohl zachránit před smrtí své kamarády. Po válce doktor zjistil, že má roztroušenou sklerózu. Tak už jen vysedával venku a kochal se slunečnicemi až jednoho slunečného dne na lavičce u stodoly usnul navždy.

Tak proto tu rostou pořád slunečnice, asi je hodně miloval. Ale, proč by si dopisoval s jinou ženou? Vůbec mi to na něj nepasuje. Bojím se odkrýt pravdu. Nechci si zkazit dojem. Vyndávám dopisy a pohrávám si s nimi. Bylo jich dvanáct. Na všech je stejná adresa napsaná totožným rukopisem. V hlavě mám jak v úle. Prudce vstanu a všechny listy házím do plápolajícího ohně v krbu.

Někdy je lepší pravdu nevědět i když je stará přes sto let...